

Arrest

nr. 260 494 van 9 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. DIERYNCK
Loofstraat 39
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 mei 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. DIERYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2020 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar in België verblijvende Spaanse broer. Op 31 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing

tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingediend.

Op 16 oktober 2020 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar in België verblijvende Spaanse broer.

Op 12 april 2021, met kennisgeving op 22 april 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2020 werd ingediend door:

Naam: N. (...)

Voorna(a)m(en): J. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: Tiouli

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.10.2020 opnieuw gezinshereniging aan met zijn broer N.Y.A. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (HK (...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.12.2019 te Antwerpen: echter, op basis van dit document kan niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Betrokkene verklaart dat hij België inreisde op 28.11.2019; hij heeft echter nagelaten een reispaspoort met inreisstempel voor te leggen om deze verklaring op eer afdoende te staven.*
- attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°27877/2020 dd. 05.10.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, voor zover dit attest – welke werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten – dient aanvaard te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze gegevens betrekking hebben op de situatie in 2020, zijnde na de aankomst van betrokkene in België. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- 'attestation du revenu' n°27877/2020 dd. 05.10.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene voor het inkomstenjaar 2019 geen belastingaangifte indiende en er dan ook geen gegevens gekend zijn betreffende zijn inkomsten: echter, gezien uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, kan de loutere*

vaststelling dat betrokkene in 2019 geen belastingsaangifte indiende niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat hij in 2019 effectief geen inkomsten had in Marokko

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.12.2013, 07.04.2014, 02.07.2014, 05.05.2015, 06.06.2016, 05.12.2016, 06.02.2017, 04.04.2017, 03.05.2017, 06.06.2017, 07.11.2018, 16.01.2019, 07.02.2019, 09.03.2019, 22.10.2019 en 19.11.2019: echter, deze geldstortingen zijn in zijn geheel te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene voor zijn komst naar België onvermogen was en op deze sommen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 21.02.2020, 13.03.2020, 17.04.2020, 13.05.2020, 17.06.2020, 22.07.2020, 25.08.2020, 30.09.2020, 16.09.2020, 01.11.2020 en 20.11.2020: echter, deze geldstortingen hebben met zekerheid betrekking op de situatie in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Verklaring vanwege derden waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld gaf aan een vriend om dit aan betrokkene te geven. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, kunnen deze niet aanvaard worden
- arbeidsovereenkomst C. (...) BVBA dd. 07.09.2019 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches voor de periode februari 2020 – oktober 2020
- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: attest van aanmelding Agentschap Integratie & Inburgering dd. 05.03.2020, inschrijvingsformulier Nederlandse les dd. 05.03.2020, inburgeringscontract dd. 10.03.2020

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 21.08.2017 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 27.01.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat. Enkel het actualiseren van enkele attesten is onvoldoende.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet

in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel, zoals geformuleerd in de synthesesemorie, luidt als volgt:

“UITEENZETTING IN VERZOEKSCHRIFT

7. Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet bepaalt :

Art. 47/1. *[1 Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :*

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, ft 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet bepaalt :

Art. 47/3. *[1 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.*

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. ft 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.] I

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld'. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuurd geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het evenredigheidsbeginsel is door hoge rechtscolleges die eraan mogen toetsen inherent gemaakt aan het gelijkheidsbeginsel. Het kan worden aangewend als een zelfstandig rechtsbeginsel en maatstaf ter

beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Het evenredigheidsbeginsel ziet m.a.w. toe op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slecht het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

8. Verzoeker is van oordeel dat de redelijkheid en evenredigheid in de beslissing van DVZ ver te zoeken is.

DVZ houdt voor dat verzoeker niet zou hebben aangetoond enerzijds dat hij onvermogen was in zijn van land van herkomst of origine en anderzijds dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker meent dat door zo te beslissen DVZ kennelijk onredelijk en onevenredig heeft geoordeeld en daarmee voornoemde beginselen en de aangehaalde artikels in de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

9. Het is kennelijk onredelijk en onevenredig om te stellen dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst.

Verzoeker heeft - zoals de wet het voorschrijft - een attest voorgelegd van de belastingdienst van Marokko waarin geattesteerd dat verzoeker niet onderworpen was aan de woon - en gemeentebelasting enerzijds en anderzijds dat verzoeker geen belastingen heeft betaald.

Het leveren van een negatief bewijs is ontzettend moeilijk. Verzoeker heeft gedaan wat mogelijk was om de nodige attesten voor te leggen. Evident heeft het opvragen van een attest altijd een gesolliciteerd karakter. Het is niet ernstig om elk attest af te wijzen als bewijs op basis van het 'gesolliciteerd karakter'. Op die manier kan geen enkel attest dienen als nuttig bewijs.

Kern van de zaak is dat verzoeker geen enkel inkomen had in Marokko. Verzoeker ziet niet in hoe en op welke manier hij dit anders kon bewijzen.

Het standpunt van DVZ dienaangaande is kennelijk onredelijk en alleen al daarom moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

10. Het is daarnaast tevens kennelijk onredelijk vanwege DVZ om te stellen dat verzoeker niet zou bewijzen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst niet ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon.

Ratio van de voormelde wetsbepalingen is dat gezinshereniging is toegestaan als de verzoeker kan aantonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Het ten laste zijn betreft de situatie in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag.

De referentiepersoon heeft op regelmatige basis geldsommen gestort ten voordele van verzoeker. In de periode waarin geen stortingen zijn gebeurd, werd geld meegegeven met personen die naar Marokko trokken en dit afgaven aan verzoeker.

DVZ stelt enerzijds dat de geldstortingen in zijn geheel te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.

Verzoeker is van oordeel dat dit oordeel kennelijk onevenredig is.

Ten eerste dient er rekening te worden gehouden met de draagkracht van de referentiepersoon. Er kan zodoende niet worden verwacht dat de referentiepersoon zichzelf in financiële problemen brengt om verzoeker te ondersteunen. De referentiepersoon storte wat redelijkerwijze mogelijk was rekening houdend met zijn inkomen en vaste kosten.

Ten tweede houdt DVZ bij haar beroordeling enkel rekening met het bedrag dat de referentiepersoon hier storte (gebruikelijk rond de € 100), zonder evenwel acht te slaan op de waarde van de lokale munt in Marokko (dirham, 1€ is ongeveer 10 dirham) en het gemiddeld inkomen in Marokko. Opzoeken leren dat het minimumloon in Marokko 2.698 dirham per maand betrof en dat het gemiddelde salaris 5188 dirham per maand betrof (stuk 2).. Gelet op de onvermogenheid van verzoeker betekent dit dat de referentiepersoon met zijn stortingen en geldafgiften zorgde voor een minimum aan inkomen waarmee verzoeker kon rondkomen.

Er kan niet worden verwacht dat de referentiepersoon maandelijks zou zorgen voor een minimumloon voor verzoeker. Wel dient er te worden vastgesteld dat de referentiepersoon ervoor heeft gezorgd dat verzoeker kon 'overleven'. Waar € 100 in België misschien 1/20 uitmaakt van het gemiddeld maandelijks inkomen is dit in Marokko bijna de helft van het maandelijks inkomen.

DVZ heeft met deze feiten van algemene bekendheid totaal geen rekening gehouden.

Ten derde meent verzoeker dat de stortingen in België door DVZ onterecht als niet relevant werden beschouwd in de huidige aanvraag gezinshereniging. Dit is niet correct gezien de stortingen in België een bewijs betreffen van een voortgezette situatie toen verzoeker zich nog in het herkomstland bevond. Het bewijst dat de referentiepersoon financieel instond en nog steeds staat voor verzoeker.

Actueel is het ook zo dat verzoeker woont bij de referentiepersoon die hem volledig financieel en materieel ondersteunt. Méér ten laste kan verzoeker niet zijn.

Het is derhalve kennelijk onredelijk en onevenredig te stellen dat verzoeker niet ten laste zou zijn (geweest) van de referentiepersoon.

11. Verzoeker is van oordeel dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden en dat de beslissing van DVZ kennelijk onredelijk en onevenredig is.

REPLIEK OP DE NOTA MET OPMERKINGEN

12. Verwerende partij stelt in haar antwoordnota samengevat het volgende :

Er zou in de bestreden beslissing wel zijn afgewogen dat het levensniveau in Marokko lager is.

Verzoeker heeft er zich toe beperkt de reeds voorgelegde attesten te actualiseren terwijl die geen ander licht op de basissituatie, met name dat het ten laste zijn in het land van herkomst niet aangetoond blijft, doet schijnen.

Verwerende partij zou wel een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek hebben gevoerd naar de beweringen en attest van verzoeker.

Verzoeker zou niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

13. Verzoeker kan daarop als volgt repliceren :

In de bestreden beslissing wordt in het geheel niet ingegaan op het levensniveau in Marokko. Verwerende partij stelt enkel dat dat de stortingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn, niets meer. Er wordt dus geen afweging gemaakt van wat de waarde is van het gestorde geld opzichthet het 'inkomen', of het gebrek daaraan van verzoeker.

Verzoeker herhaalt dat hij de attesten heeft voorgelegd die hij kan voorleggen. Dat deze attesten geactualiseerd zijn, betekent niet dat deze daarom waardeloos zijn. Verzoeker benadrukt dat hij van oordeel is dat het onderzoek van verwerende partij kennelijk onredelijk is. De globale situatie dient in ogenschouw te worden genomen : het gebrek aan inkomen van verzoeker in het thuisland, de stortingen en cash overhandigingen door de broer van verzoeker, het domicilie in België. Alles in zijn geheel genomen, meent verzoeker dat aan alle voorwaarden is voldaan."

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het oorspronkelijke middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"1. Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift voor dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Wet van 15.12.1980 zou schenden.

In zoverre verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, is deze als "overig familielid" gesteund op de bepalingen van artikel 47/1 van de Wet van 15.12.1980.

De tekst van dit precieze artikel stelt dat:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1°(...); 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3 (...)."1

De op heden voorliggende procedure heeft betrekking op een aanvraag tot gezinshereniging met haar broer van Spaanse nationaliteit.

2. Naar aanleiding van de aanvraag van destijds vanwege verzoekende partij werd er door verwerende partij een onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid om een dergelijke verblijfskaart af te leveren aan verzoekende partij.

Hierbij komt het aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied valt van het voormelde artikel 47/1, 2° van de Wet van 15.12.1980 en het artikel 47/3, §2 van dezelfde Wet waarin gesteld wordt dat:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Het komt bijgevolg toe aan verzoekende partij om stukken voor te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij inderdaad deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst en/of financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon, zijnde een broer met Spaanse nationaliteit, maar welke in België woonachtig is.

Na het ontvangen van deze stukken heeft verwerende partij een grondig onderzoek gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van deze stukken waarbij op ieder afzonderlijk aangevoerd stuk gemotiveerd geantwoord werd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

reispaspoort Marokko (HK4172403) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.12.2019 te Antwerpen: echter, op basis van dit document kan niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Betrokkene verklaart dat hij België inreisde op 28.11.2019; hij heeft echter nagelaten een reispaspoort met inreisstempel voor te leggen om deze verklaring op eer afdoende te staven. • attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°27877/2020 dd. 05.10.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, voor zover dit attest – welke werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten – dient aanvaard te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze gegevens betrekking hebben op de situatie in 2020, zijnde na de aankomst van betrokkene in België. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. • 'attestation du revenu' n°27877/2020 dd. 05.10.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene voor het inkomstenjaar 2019 geen belastingaangifte indiende en er dan ook geen gegevens gekend zijn betreffende zijn inkomsten: echter, gezien uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, kan de loutere vaststelling dat betrokkene in 2019 geen belastingaangifte indiende niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat hij in 2019 effectief geen inkomsten had in Marokko • bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.12.2013, 07.04.2014, 02.07.2014, 05.05.2015, 06.06.2016, 05.12.2016, 06.02.2017, 04.04.2017, 03.05.2017, 06.06.2017, 07.11.2018, 16.01.2019, 07.02.2019, 09.03.2019, 22.10.2019 en 19.11.2019: echter, deze geldstortingen zijn in zijn geheel te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene voor zijn komst naar België onvermogen was en op deze sommen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.

• bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 21.02.2020, 13.03.2020, 17.04.2020, 13.05.2020, 17.06.2020, 22.07.2020, 25.08.2020, 30.09.2020, 16.09.2020, 01.11.2020 en 20.11.2020: echter, deze geldstortingen hebben met zekerheid betrekking op de situatie in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. • Verklaring vanwege derden waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld gaf aan een vriend om dit aan betrokkene te geven. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, kunnen deze niet aanvaard worden • arbeidsovereenkomst CIMS BVBA dd. 07.09.2019 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches voor de periode februari 2020 – oktober 2020 • documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: attest van aanmelding Agentschap Integratie & Inburgering dd. 05.03.2020, inschrijvingsformulier Nederlandse les dd. 05.03.2020, inburgeringscontract dd. 10.03.2020.”

Het feit dat het levensniveau in Marokko lager is en dat er met dezelfde inkomsten een ander leven geleid kan worden, werd met andere woorden wel afgewogen en er werd met name besloten dat de geldstortingen niet alleen beperkt zijn maar bovendien bovenal ook uiterst onregelmatig. Er kan uit dergelijke eerder sporadische stortingen geen afhankelijkheid afgeleid worden. De beweerde per drager overgemaakte bedragen of goederen zijn evenmin afdoende bewezen. De argumentering van verzoekende partij in haar verzoekschrift doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Bovendien heeft verzoekende partij er zich in het kader van de huidige aanvraag voor een groot deel toe beperkt om een reeks geactualiseerde attesten voor te brengen die echter geen ander licht laten schijnen op de basissituatie waarbij het ten laste zijn in het land van herkomst verder niet aangetoond blijft.

3. Verwerende partij heeft in eerste instantie op de voorgebrachte stukken als geheel geantwoord door te stellen dat:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 27.01.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

In tweede instantie heeft verwerende partij ook op de overige stellingen van verzoekende partij geantwoord die zij door een keur aan stukken wenste aan te tonen:

“Voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine

financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat. Enkel het actualiseren van enkele attesten is onvoldoende. Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

In dit kader wijst verwerende partij er bovendien nog op dat de band van afhankelijkheid diende te bestaan in het land van herkomst. De situatie van samenwoning in België is een criterium dat enkel kan aangewend worden wanneer er reeds sprake was van een voorafgaande afhankelijkheid in het land van herkomst wat hier gelet op de voorgaande argumentering niet het geval is.

De combinatie van deze vaststellingen leidt er toe dat verwerende partij volgende conclusie zal trekken uit het geheel van de voorgebrachte stukken:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Europese Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Europese unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Conform de bepalingen van artikel 52, §4, 5e lid van het K.B. van 08.10.1981 heeft verwerende partij aan verzoekende partij een bijlage 20 afgeleverd:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.»

Er werd met andere woorden een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekende partij en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie.

4. Verzoekende partij is van mening dat zij wel zou voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor het bekomen van een verblijfskaart. Dit blijkt echter gelet op het voorgaande niet het geval te zijn.

In deze zin wordt er onder meer verwezen naar de onmogelijkheid van het afleveren van een negatief bewijs. Los van het feit of het in dit geval het voorbrengen van een negatief bewijs betreft en dat dit onmogelijk geleverd kan worden, kan een dergelijk bewijs alleen nog niet aantonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon. Zelfs indien dit attest kan worden aanvaard als een bewijs van onvermogenheid toont dit nog niet aan dat de verzoekende partij werd ondersteund door de referentiepersoon. Bijgevolg kan het betoog van de verzoekende partij in ieder geval evenmin leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt dat de gegevens die men voorbracht en welke afkomstig zijn vanwege de Marokkaanse belastingdienst dient er ook nog eens gewezen te worden op het feit dat deze gegevens afkomstig zijn van een periode waarin verzoekende partij reeds in België verbleef.

5. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

6. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt verwerende partij dat ook dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat³. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

7. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.⁴ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

8. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

3.3. Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet – waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert – luidt als volgt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;

de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting betreft van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, hierna: de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de

ationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21). In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een

beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;
- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;
- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;
- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen

wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

Het Hof van Justitie oordeelde zodoende dat "vergemakkelijken", in de zin van voormelde bepaling, niet impliceert dat alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn 2004/38/EG vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, tweede lid van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn, moeten worden ingewilligd, maar dat lidstaten er wel moeten over waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. Het Hof van Justitie stelde ook dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan, op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Zoals blijkt uit de bestreden akte, heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij aan de hand van de door haar in het kader van haar aanvraag voorgelegde documenten niet heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat zij evenmin heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zoals voorgeschreven door artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus "*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*" aan te tonen en dit omwille van "*bijzondere feitelijke omstandigheden*", zoals onder meer "*financiële afhankelijkheid*" en "*het behoren tot het huishouden*".

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip "*ten laste*", kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip "*ten laste*" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "*ten laste*" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins

verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

De verzoekende partij, die een attest voorlegde van de Marokkaanse belastingdienst waarin wordt verklaard dat zij wat betreft het jaar 2020 niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko en een attest dat zij geen belastingaangifte indiende voor het inkomstenjaar 2019, kan zich niet vinden in de redenen waarom deze stukken niet aanvaard worden als bewijs dat zij onvermogen was in het land van herkomst. De verwerende partij motiveert omtrent deze stukken het volgende:

- “• attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°27877/2020 dd. 05.10.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, voor zover dit attest – welke werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten – dient aanvaard te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze gegevens betrekking hebben op de situatie in 2020, zijnde na de aankomst van betrokkene in België. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- ‘attestation du revenu’ n°27877/2020 dd. 05.10.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene voor het inkomstenjaar 2019 geen belastingaangifte indiende en er dan ook geen gegevens gekend zijn betreffende zijn inkomsten: echter, gezien uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, kan de loutere vaststelling dat betrokkene in 2019 geen belastingaangifte indiende niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat hij in 2019 effectief geen inkomsten had in Marokko”*

De verzoekende partij weerlegt met haar betoog niet dat het attest waaruit blijkt dat zij niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko betrekking heeft op de situatie in 2020, dus toen zij al in België was, zodat het niet relevant is om te beoordelen of zij op het ogenblik van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Haar beschouwingen omtrent het gesolliciteerd karakter zijn gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. De verzoekende partij weerlegt niet dat het bedoelde attest dateert van de periode toen zij het land van herkomst al had verlaten, zodat het hoe dan ook irrelevant is. Daarnaast weerlegt de verzoekende partij niet dat uit het ‘attestation du revenu’ dat zij voorlegde onterecht werd afgeleid dat hieruit niet onbetwistbaar blijkt dat zij effectief geen inkomsten had in 2019 gelet op het feit dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden. De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij uit deze stukken onterecht zou hebben afgeleid dat zij niet aantoonde in het juiste tijdvak onvermogen te zijn geweest in Marokko.

Uit voorgaande bespreking is echter gebleken dat de verzoekende partij, om aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet te voldoen, reeds in het land van herkomst ten laste moest zijn van de referentiepersoon.

Verder weerlegt de verzoekende partij niet dat de verklaringen die zij voorlegde om aan te tonen dat door de referentiepersoon geld werd meegegeven met vrienden om dit aan haar te overhandigen verklaringen op eer betreffen. De verwerende partij merkt op kennelijk redelijke wijze op dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben zodat ze niet aanvaard kunnen worden als bewijs. Dergelijke verklaringen zijn op geen enkele wijze te controleren. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om dergelijke loutere verklaringen niet te aanvaarden als bewijs.

Met betrekking tot de geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij in de periode 2013-2019 betwist de verzoekende partij evenmin dat deze te beperkt en te onregelmatig waren om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat zij ten laste was van de referentiepersoon, en dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat zij aangewezen was op deze sommen om te voorzien in haar levensonderhoud. In zoverre zij meent dat er wel sprake zou zijn van regelmatige stortingen of overdrachten gelet op de handgiften, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet weerlegt dat de verklaringen omtrent deze handgiften niet aanvaard kunnen worden gelet op hun gesolliciteerd karakter. Verder betwist de verzoekende partij de onregelmatigheid niet.

In zoverre de verzoekende partij wenst dat rekening wordt gehouden met de draagkracht van de referentiepersoon, dient erop te worden gewezen dat het feit dat de referentiepersoon stortte wat mogelijk was en dat *“niet (kan) worden verwacht dat de referentiepersoon zichzelf in financiële problemen brengt om verzoeker te ondersteunen”*, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet kan verwachten dat zij niet moet voldoen aan de wettelijke voorwaarden opdat de gezinshereniging zou worden toegestaan louter omdat de referentiepersoon al het mogelijke doet. Daarnaast kan worden opgemerkt dat zij deze beschouwingen niet in haar aanvraag aanbracht, zodat van de verwerende partij niet kan worden verwacht dat zij hieromtrent motiveert in de bestreden beslissing. De bewijslast rust in het kader van een aanvraagprocedure op de aanvrager. Ook waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift – voor het eerst – een uiteenzetting geeft omtrent de waarde van de Marokkaanse munt en zij aanstipt dat zij met het haar toevertrouwde bedrag kon rondkomen nu het zou overeenkomen met bijna de helft van een maandelijks Marokkaans inkomen, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij dit argument niet aanbracht in haar aanvraag, zodat van de verwerende partij niet kan worden verwacht dat zij dit in rekening bracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Los daarvan stelt de Raad vast dat de verzoekende partij erkent dat de bedragen die gestort werden zeer gering waren. Ze stelt zelf dat de bedragen slechts de helft van een gemiddeld maandinkomen bedragen. Het is geheel onduidelijk hoe zij daarmee kon rondkomen aangezien zij zelf stelt dat zij geen inkomen had en blijkbaar ook geen eigendom. De verzoekende partij kan zich niet verschuilen achter de bewering dat dit feiten van algemene bekendheid betreffen. Bovendien doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat de stortingen in de eerste plaats te onregelmatig zijn om aan te nemen dat zij ervan afhankelijk is om te voorzien in haar levensonderhoud. Dit motief volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen.

Waar de verzoekende partij ingaat op de motivering omtrent de stortingen in België is het betoog irrelevant nu uit het voorgaande blijkt dat zij niet weerlegt dat zij niet aantoonde van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon, terwijl zij niet om deze voorwaarde heen kan om aanspraak te maken op gezinshereniging in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet zoals blijkt uit het voorgaande.

Verder blijkt niet dat met bepaalde stukken geen rekening zou zijn gehouden louter omdat ze geactualiseerd zouden zijn. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de voorgelegde documenten, of welke andere kijk een ander licht zou werpen op haar dossier.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet. Zij blijven dan ook overeind.

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Uit voorgaande bespreking blijkt niet dat de verzoekende partij een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU